

מדינת ישראל
הכנסת

ספ. 6

פרוטוקול מס' 5 / ג

מישיבת ועדת השירותים הציבוריים, שהתקיימה
ביום ג', ב' בטבת תשי"ד - 8.12.53, בטעה
.8.30

- נוכחו:
- ב. אבניאל - היו"ר
 - ח. בן-אשר
 - ב"צ הרמל
 - ב. כצנלסון
 - ט. כפרית
 - י. ניצבי
 - ד. בצר

מוזמנים

- מר בר-אור - מטעם משרד הסעד
- מר גלס - מטעם משרד המשפטים
- ד"ר א. לבנה - מטעם משרד המשפטים
- מר מילרוא - מטעם משרד הסעד
- מר שטרן - מטעם משרד הסעד

אני פותח את הישיבה.

היו"ר ב. אבניאל:

עד כמה שאני זוכר, הפסקנו באמצע

דבריו של מר מילרוא.

הרעיון הוא אחד, הן לגבי סבוגרים והן
לגבי צעירים. קשה לי לוותר על

מר מילרוא:

ההזדמנות להסמיע כמה מלים, ובעיקר להבליט את רקע הדברים, במני
הפורום הזה.

האפשרות לשחרר צעירים ולהעמידם
במבחן קיימת מאז שנת 1933. חוק זה הובא אלינו מאנגליה, ואנגליה,
כידוע, היא ארץ מופתית, והיא עולה מבחינה זו בסירותיה על אמריקה.
אנגליה סקיימת שירות ממלכתי, מופתי, בטוח זה. בשנת 1937 סינו
מטעם הסמטלה שירות מבחן, אשר הסגל הראשון שלה היה, פקיד יהודי אחד
ופקיד ערבי אחד. לאחר מכן, מספר הפקידים הלך וגדל, והביע

ל-10 קציני מבחן יהודיים - את מספר הטל הערבי אינני יודע מסום
שלא היה לנו קשר אתם. כיום יש לנו 33 קציני נוער, ו-27 מהם
מטפלים בילדים במיטריין; גם עם מספר זה של קציני מבחן איננו יכולים
לכסות את כל הדרישות של הארץ.

נאמר ע"י מר בר-אור כי בניגוד לפרוצדורה
אצל הטכוגרים, מופנים כל העבריינים הצעירים מגיל 12-9 לפקציני
מבחן. הרבר הוא נכון בחור נוהג ואיננו נכון מבחינת נסיס חוקי.
סדברי בר-אור יכול להסתבר שכל צעיר צריך להיות מובא בפני קצין
מבחן, מה שזה לא כן מבחינה חוקית; מבחינה חוקית אין אפשרות לערער
על כך אם כי יש לו הסמכות לכך. אכן במציאות קיים נוהג זה: אין
צעיר מובא למבחן מבלי שתיעשה חקירה.

באותם האזורים שאין קציני מבחן, חשופים
נוטה לתת צו מבלי לקבל דו"ח.

חיו"ר ב. אבניאל:
אני רוצה להבין באופן ברור:
כאשר חשופים לא מקבל דו"ח מקצין מבחן,
אזי הוא יכול לחלוח אותו לקצין מבחן; ב) האם הוא יכול לסלוח אותו
למוסד סגור? (מר מילוא: כן) האם יכול לחוק לסלוח אותו לבית הסגור
מבלי לקבל דו"ח?

מר מילוא:
כן, יכולים לחלוח את הגער לבית הסגור
רק אם הוא מעל לגיל 14.

סתי האלטרנטיבות הללו אינן טובות.
כאשר אמרתי, גם המסורה איננה מוכנה לפתוח תיקים. אתן דוגמה
מבאר טבע: לא מעט הצלחנו ע"י התערבותו של ראם העיר, בטשח זה,
ואנו נקבל עכשיו קצין מבחן. פנינו למסרת באר-טבע וסאלנו, כמה
תיקים פתוחים יח לה; ענו לנו: 6. אז אמרנו כי אין לנו מה
לעשות שם. אולם לאחר מכן, התברר לנו כי רק 6 תיקים נסארו
פתוחים, והיתר - הלונות וכו'.

האזורים שאין להם קצין מבחן לנוער הם
כדלקמן: כל הסומרון, מנתניה עד חיפה - אין קציני מבחן; אחרי
כל תוספת העובדים הנקבל, ייטאר כל הסומרון בלי קצין מבחן.
בגליל - עד עכו - יש קצין מבחן אחד. (קצין מבחן יכול לספל ב-40
מקרים). לפרוזדור ירוטלים - נקבל קצין מבחן. לבאר-טבע - גם כן
נקבל קצין מבחן. מגדל-גד וכו' - נצטרך עוד עובד אחד. בגליל
המזרחי - שכריה, עפולה, בית-טאן - נצטרך עוד 1 או 2 קצינים.

אנו מקווים כי החל מחודס ינואר, נוכל
להבטיח מסום צעיר לא יובא לבית המספט מבלי שיקבל דו"ח מקצין מבחן.

ברצוני לומר, כי יש לי יותר מועמדים מאשר
מקומות. לדעתי, אם נוכל להבטיח את השלב הראשון - דרכי חקירה
ודו"ח על כל ילד וילד, הרי מה טוב.

יכולנו להבטיח שירות לכל הארץ בתורה
היעילה ביותר, רק אם יתמלאו דרישותינו אלה.

ח. שברסקי:
אתה בודאי זוכר, סבתקופת המנדט היו
נוהגים להביא את הילד מבלי שתיערך
חקירה, היו מתאימים זאת במקומות שלא היו קציני מבחן, - האם אינך
חושב שבאותם המקומות שאין קציני מבחן, אולי היה יותר טוב שהמחלקה
מרגילה את בית המספט להביא את הילד מבלי שתיערך חקירה?

מר סילוב:

אנו נרגיע את בית-המטפט כזה שבגיש
את הדוח"ים, ע"י כך לא ניצור לחץ על

הפגנון.

בבאר-טבע, למשל, אין לנו קצין מבחן,
גולם יש לנו קצין איזורי שהוא עובד עם המקומיים. אנו פועלים בכל
המקומות חוץ מבית המטפט שבחדרה.

כמה מלים על צורת העבריינות, היקף
העבריינות לנוער, עד כמה שידוע לנו: קשה להגיד באופן סופי את
מספר מקרי העבריינות; אף אם יודעים את המספר הסטטיסטי, אין זה
על מספר הילדים העבריינים. הסטטיסטיקה של המטטרה לא נותנת לנו
תמונה על מספר העבריינים. לא כל ילד שבאדם במטטרה הוא ילד אסוציאלי.
גם הסטטיסטיקה שלנו צריך להיעשות בזהירות.

עבריינות הנוער בארץ היא באופן מיוחד
בולטת ומסוכנת, ומני מוסר שצריך להיזהר מהגזמות. אשנם הבדלים רבים
בין סוגי העבריינות. המספרים שהגיעו אלינו ממסריקה מוסרים, כי בערך
מיליון צעירים עבריינים טובלים לבית המטפט. ואילו אצלנו הובאו בסנת
1952 כאלף צעירים לבתי-המטפט. לצערי, לא אוכל לתת לכם מספרים מארצות
אחרות, כי אין בידינו.

ד. נצר:

אם ניכנס לתוכן העניינים, אנו נבין
טוב יותר. אבי יודעת, מקרים רבים,
שבאו מבנים ממסריקה, ושמלתם הראשונה היתה - אם יש לנו בארץ "גנגסטרים";
אם יש לנו בעיות "סכס" (בעיות סיביות) וכו', - אלה הן הבעיות המסוכנות
ביותר. כידוע, אין לנו כנופיות בארץ, כפי שקיימות שם כנופיות ענפות
במסריקה; יחד עם זאת איננו מעלמת מכנופיות הקיימות בארץ, אך הן
מאורגנות התארגנות רגעית. כמו-כן אין לנו מבנים המתעסקים בסמים
מסכרים וכו'. לכאורה, החומר שלנו הוא הרבה יותר קל מאשר בארצות
אחרות.

כאן אנו יכולים לעזור לילדים שלנו.
למעלה מ-80% של העבירות הן עבירות של גניבה מתוך רכוש. יתר העבירות
אינן בולטות כלל.

ה. בן-אשר:

בטוח הנניסות: כיום ישנה הדרכה
מאורגנת של ילדים הנעשית ע"י מבוגרים.
קיימת עוד בעיה אחת שהיא למעשה סוגייה מאד, והיא בעיית הזנות.
דבר זה קיים בעיקר ביפו ובלוד. ברצוני לדעת, מה נעשה בשטחים אלה.

מר סילוב:

המעלה שתמיד עולה בפנינו, ובצדק, היא:
מהו החלק של העולים החדשים בכל הפעולות
הללו? - אבי חושב, שבחנו כגון טעינו, ופעמיים טעינו. מיד לאחר
איזה שהוא מעט מוסרים - זה נעשה ע"י העולים החדשים; לאחר מכן,
במה התפתחות המקרה, ומוסרים - אין זה נכון, ואילו אני מוסר - שזה
כן נכון. החומר האנציקלופדי ירצה, איננו רע כל עיקר. חומר זה נתקל
בקטיים מיוחדים, קטיי קליטה, ילדיהם נמצאים בטעב של עזובה וכו', -
כל זה מביא אותם לידי כך.

עברתי במיזורים טובים ורציני לראות
מהו המאוזן של העולים החדשים בכל המקרים, ומצאתי כי 50% של המקרים
המבוצעים בתל-אביב הם עולים חדשים. אחרי הקמת המדינה, המספר הלך
וגדל. 60% של המקרים המבוצעים בחיפה - עולים חדשים; בטבריה - 80%
של המקרים נעשים ע"י העולים החדשים; בירושלים - 40% של המקרים
נעשים ע"י העולים החדשים. כל המספרים הנתונים כאן, מבוססים על
תקופה של 3 חדשים.

לקוחי את התיקים של צעירים שנשלחו לבתי-סוהר בטנתיים האחרונות, ומצאתי כל רוב רובם של הנוערים מחיפה, הם בני העליה החדשה. אלה הם בערים שאין להם מספחות, וחלק מהם הוא מטרוקו. נערים אלה, כנראה, לא נקלטו, ובכלל אין להם שום דואג.

הוא הדין לגבי הנוערות. רוב הנוערות שנשלחו לבית-הסוהר אין דואג, והן ללא מספחה. אין לנו מוסד לבנות. רובן של הנוערות הן מצפון אפריקה.

המפטרונות שאני רואה לתקון המצב: אנו עושים כל סוף שנה כעין טקד. בשנת 1952 הסך הכל היה 1347 מקרים, ומהם 189 בנות, זאת אומרת למעלה מ-10%. האחוז של הבנות בתל-אביב ויפו הוא יותר גדול. החלק של המעוטים באותה שנה היה 400. זהו מספר די ניכר. 600 מקרים במצאים בטיפול בעיר, במספחה. 400 בערך במצאים מחוץ לבית.

מה זה מחוץ לבית? - כשהם נשלחים למוסדות מסלתיים ולא-מסלתיים. 60 במצאים במוסדות מסלתיים, ו-90 במוסדות לא-מסלתיים. ויש בערך 90 - גם לא יותר - שבמצאים בתפקידים.

כיצד אנו מנהלים עניין זה? - כשילד נמסר לפקוח - ומני לא סוכר אותו למדע שלעשה בו מה שירצה, אלא - מני דורש מאותו אדם אליו נמסר הילד, דו"ח בכל חצי שנה. הדו"ח צריך להיות מפורט על כל ההתפתחות של העבר. מני יכול למצוא לכם חיק כזה, ותוכלו לעיין בו. הגענו למסקנה זו, ששיטה זו היא היעילה ביותר.

היו"ר ב. מבניאל: מני מודה לפר פילום על סקירתו.

מני מציע שנתחיל עתה לעבוד על החוק סעיף טעיף, וכל אחד מהחברים יציע אם לקבל אותו או לא לקבל אותו.

(קורא טעיף 1)

ז. טברסקי: עד כה לא היה החוק הזה, אם כן, מה יהיה אם דבר זה לא יובא למספט?

מר פילום: מני כיוונים לעניין: א) הלחץ הזה דרוש על סנת שידיו לנו קצינים; ב) במידה שיש תקופת מעבר ואין קציני מבחן, אזי נצטרך לפצוח הסדר כזה שמדע אחד יהיה אחראי וליצג את העניין בפני בית מספט.

היו"ר ב. מבניאל: אתם מוכנים לפרסם זאת כחובה בתקנות?

מר בר אור: באופן אדמיניסטרטיבי זה חייב להיות.

ש. כפרית: הסעיף הזה הוא כה ברור, נראה לי שהמלות והתקנות אינן נחוצות. מני רואים שיטת התקנות בשטח זה; וקציני מבחן ישנם בכל מקום וכו'. מני אומרת, כי עלינו לתת אופן לטופס שהוא יחמט את הדרך, שהוא ילחץ על המסלה וכו'. נראה לי שאין צורך בתקנות נוספות.

סר גלט:

אני חושב שדבר זה טובה בחוק הקיים.
בסעיף 7 של פקודת העבריינים הצעירים.
נוסף לכך סעיף קטן (7) בסעיף 8, אוסר על בית המטפס לנוער לגזור
את הדין של עברייני צעיר מבלי לקבל סקודם ידיעות על פעולתו של
העברייני, על מצבו המספחתי, על התפתחותו בבית הספר וכו', ובהתאם
לדו"ח הוא יכול לסלוח את הילד למקום מעצר או לסלוח אותו לבדיקה רפואית.

זאת ועוד: בסעיף 6 שבתוספת נאטר,
כי מתפקידו של קצין המבחן ומחובתו לערוך את החקירות. (קורא
סעיף 6 של התוספת). כלומר, סקיימת ההבטחה לגבי הצעירים.
חוק זה מדבר גם על הצעירים וגם על הטכוגרים.

היו"ר ב. מבניאל:

החוק איננו נותן גרנטיה כזו.

אני מציע לתקן את ההגבלה הזאת

באופן חוקי.

פקודת העטרת עבריינים במבחן, 1944 (1),
תחוקן כך:

ה ו ח ל ט

(1) בסעיף 3. אחר סעיף קטן (2). יבוא
סעיף קטן זה: "3. לא יתן בית המטפס צו
מבחן אלא לאחר קבלת חוות דעת מפקיד מבחן"

היו"ר ב. מבניאל:

(קורא סעיף 1 (2)).

כאן היו כמה ערעורים, מדוע מוכרח
להיות 12 חודש. השאלה שהעוררה היא, אם הסופס ימצא לנכון לתת
חצי שנה ולא 12 חודש, אזי מדוע נגביל אותו בזה?

(ב) היו חברים שחשבו להעלות את התקופה
מסנה אחת לשלוש שנים. טענו כי אי אפשר לחנך נער במסך לא פחות
מסנה עד שלש שנים. אז הוצעה הצעה: הבטחה לפי רצון הילד - יובא
הילד לרביזיה עוד פעם בפני הסופס. באה הסכמה מצד המסדר לתקן זאת.

סר בר אור:

דרישה זאת באה מצד הסופס לנוער, טעום שלא
נראתה לו גמישות מספקת במסגרת של שנה
אחת; פחות טסנה, כנראה, לא יהיה טעם לחייב; יש טעם להעמיד אדם
לפקוח לתקופה של לא פחות טסנה. הסופס יכול תמיד להפחית את התקופה
המינימלית למבחן. צריכה להיות תקופה המתקבלת על הדעת.

אני ממליץ לסופס לנוער, כשהוא בא ואוסר
לנו טאת תנאי הטגורים יש להצמיד לטיפול במבחן. הוא עוסה זאת כאשר
התנאים האובייקטיביים מאפשרים לו. יוצא איפוא, שאנו צריכים תקופה
יותר ארוכה.

ישנן שתי דרכים: אנו הצענו לחייב בתקנות
בתוספת הזאת, לחייב את הוועדות לעשות רביזיה. אנו יכולים לפרסם
תקנה, המחייבת לקחת כל תיק לעיון מחדש, ולהחליט אם לייעץ לבית המטפס
מה לעשות, ובית המטפס יתחטב בזאת; (ב) לומר כאן שהסופס בעצמו יצטרך
לדון מחדש בכל טקרה ומקרה. בסיטה זו לא הלכנו עד כה, ואף החוק
החוק המדבר על ענישה איננו הולך לפי שיטה זו.

סר גלט:

ברצוני להטב את תשומת לבכם לעובדה
שזוהי תקופה מכטימלית. בפקודת העטרת
עבריינית במבחן כתוב: 4(2): "סקום שמכיל צו מבחן הוראה בדבר סקום סגורים,
יהיה נקוב בצו הסקום שבו יהיה הנתון למבחן חייב להתגורר והתקופה
שבהטסכה יהיה חייב להתגורר בו בסקום, וסקום שכל הוראה כזאת מחייבת
את הנתון למבחן לגור בטוּכד, לא תמטך התקופה שבה יידרש הנתון למבחן
לגור כנ"ל יותר משנים-עשר חדש מתאריך הצו, ובית המשפט ימסור סיד
הודעה לסוכיר הראשי על נוסח הצו: בתנאי כל הוראה בדבר סקום סגורים,
הנכללת בצו מבחן, לא תחייב ילד או נער לגור בטוּכד כל שהוא שאינו נתון
לבקורת המשטלה אלא אם תחייבתו - במטך ימי שבתו באותו טוּכד - לעבוד,
או לחפש עבודה, מחוץ לטוּכד."

רציתי לומר בזאת, שהחוק הקיים נותן
למבחן בכל עת, לפנות לבית המשפט כדי לתת רביזיה.

היו"ר ב. מבניאל:

ועדת המבחן הרי עוברת על כל התיקים,
ובסקרים שייראו לה, או בסקרים שילד או נער
ירצה לתקן, אזי ניתן לו האפשרות לתקן.

ש. כפרית:

סר סילוג כבר אמר שניתן דו"ח חצי-שנתי.

היו"ר ב. מבניאל:

זהו הסדר אדמיניסטרטיבי.

ועדת המבחן כאשר עוברת על התיקים חייבת
לקרוא בסניה את העבריינים ולדבר אתם, - אחרת, אין טעם.

ד. נצר:

זהו טשפט מתחדש.

היו"ר ב. מבניאל:

אולי היינו לוקחים את אלה היושבים
בטוּכדות סגורים?

סר בר אור:

הרי בכמוב, אם הוא רוצה - הוא יהיה
רשמי להספיע את בקשתו.

היו"ר ב. מבניאל:

היינו בשני טוּכדות, והתרשפנו התרשפות
מסויימת. בטוּכד אחד, התרשפנו לא טוב
ולא רע, יותר רע מאשר טוב; ובטוּכד שני - רע מאוד.

לדעתי, 3 שנים זוהי תקופה יותר גרועה
מאשר להיטצא 5 שנים בבית הסוהר.

סר בר אור:

נעדים אלה הושבו עם לא בתנאי סגורים.

ועדת המבחן מורכבת כולה מאנשי ציבור:
יו"ר הוועדה הוא או שופט מחוזי או שופט שלום, 9 חברים סגופים ציבוריים
וסעובדים סוציאליים מובהקים וכו'. שר הסעד מטנה את הוועדה הזאת.

סר סילוג:

מאחר שבתנאינו בוועדות מבחן, הריני רואה
בעבודת ועדה כזו ברכה.

סר שטרון:

אנו סוּד מעוניינים בבקורת, ואנו בעצמנו
מנסים לסוּד דרכי בקורת.

היו"ר ב. אבניאל:

ברצוני להבין את התנאי הסגביל: האם
סוּד כפו "סכורה" או "בית הנערה", לא

בחשבון זה?

סר שטרון:

ענין זה התעורר בעקר אצל הסבוגרים.
לדוגמה: כפר עבודה איננו מחוייב לקבל
נערים מעל לגיל 16, אולם אנו מעוניינים היינו שגם בחורים בני 16-17
יתקבלו לסט במס הם מתאימים למקום, והסוּד הסכים לקבלם.

סר בר אור:

זה חל עד גיל 16.

היו"ר ב. אבניאל:

לאור מה שראינו מתוול בסיוורנו בסוסדות -
אנו חייבים לדרוש הסתייגות.

אני מציע, שבתקנות יפורסם דבר ברור,
כי לגבי אלה ואלה אחרי שנה, הוועדה הזאת חייבת לקרוא ולסמוע מה בפיהם.
אחרת - זה איום.

ב. כצנלסון:

אינני סוכימה להערתו של היו"ר, כי לאור
מה שראינו וכו', - אזי עלינו לאסור קיום

סוסדות כאלה בארץ.

היו"ר ב. אבניאל:

נדרוש תקון בחוק.

ה ו ח ל ט

בסעיף 4, בסעיף קטן (2) בסקום הסלים
"מטבים עטר חודש" יבואו הפלים "פלוט
טבים" ובסקום התנאי הסגביל יבוא תנאי
סגביל זה: "ובלבד שהוכח לבית הסטפט,
בדרך ששיראה לו כי הסוּד סוכים לקבל את
הנתון למבחן ושהסכמתו מספקת כדי להיבו
לכך".

היו"ר ב. אבניאל:

(קודם סעיף 3).

סר בר אור:

שני תקונים: בית הסטפט לנוער יכול לפעול
גם בלי לחייב באופן פורטלי את הצעיר בדין.
הואיל ואין רישום של חיוב בדין לפי הסצב הקיים, אין הוא יכול לעיין
בצו סחדט ספעס לפעם, - הוא יכול לעשות זאת רק אם יש חיוב בדין או הפרת
תנאי. כמסור בסעיף 7 שבסקודת העטדת עבריינים בסבחן: (1): "אם נראה
לו לשופט או לשופט שלום כלשהו כי נתון למבחן נתחייב בדין על עבירה שבוצעה
בשעה שעטד צו הסבחן בתקפו, רשאי הוא להוציא הזמנה הדורשת מהנתון למבחן
להתיצב בסקום ובסועד הבקובים בה, או רשאי הוא להוציא פקודה לאסרו:
בתנאי שלא יוציא שופט שלום הזמנה כזאת או פקודת סמסר כזאת אלא אם
תיסטר לו הודעה בכתב ובשבועה." וכן הלאה.

היו"ר ב. אבניאל:

אין זה ברור הוויכוחים של הוועדה.

טר בלט: נראה לי שישובה אי-הבנה מטעם היושב-ראש.

במקרה והוכחה האשמה בגדול במקרה של עבריינים צעירים, דבר זה נותן גמישות לטופס לנוער, הוא יכול להטיל על הילד העברייני את כל התוצאות של חיוב בדיון; האם הוא יכול אפילו כבלי לחייבו בדיון לסלוח אותו לבית הסוהר; הוא יכול להרשיעו בדיון.

ילד אם נתפס בגניבה והועמד למשפט, בין אם הורשע בדיון ובין אם לא - התקופה היא לשנה, שנה וחצי. לאחר מכן הוא טובא בפני הטופס לנוער. הטופס יכול להתעלם מקיום צו הטבחן ולדון את הצעיר לאור העבירה החדשה; או אם הוא רוצה שהעבירה החדשה אין שהוא תספיע על צו הטבחן החדש - הוא מחוייב לחייבו בדיון. באשר לכן: אף כבלי שחייבו בדיון, אז אפשר לחייב אותו בדיון וטופס הנוער יצטרך להיכנס לדיון לאור קיום צו הטבחן עפ"י העבירה הראשונה. זהו למעשה התיקון הטופס.

ז' טברסקי: אני בעד השמרת הסעיף הזה.

היו"ר ב. אבניאל: מה זה "בתנאי הטוביל"? אני מציע למחוק את הסלים "הזמנה כזאת או".

טר בר אור: אני מציע: להזמין את הנח"ן בטבחן.

(א) הצורך להזמין נאטם בבית המשפט, אינו מלווה אף פעם במקרים; (ב) הזמנתו בפני הטופס שנתן את הצו בלי פורמליות לעצם טובתו של הנאטם ולא לדעתו.

היו"ר ב. אבניאל: אני חוזר לאותה טענה והיא: להביא בפני בית דין אם כי הטופס הוא טופס לנוער, הרי עצם הבאתו בפניו, צורכת לו עיבוריים לא פעמים.

החוק הבריטי הבין הדכריח את זה שנאטם הטובא בפניו בסניח, יצהיר בטובעה. אין זה רק לגבי מקרים פליליים. הניסוק הזה, שהילד בקרא בפני הטופס בפעם השניה, הוא לטובת הילד - איננו מספק אותי. אני אומר, שיותר טוב שלא ייקרא בסניח.

ד"ר א. לבנה: סעיף 7 דן במקרה שהנתון בטבחן נידון סניח על עבירה או בכל אופן שנקבע ע"י בית המשפט, במקרה שעבר עבירה סניח. העובדה הזאת היא כבר טובחת בפני הטופס, אם סביאים בפני הטופס פסק-דין או שהוציאו אותו טופס, או טופס אחר, פסק-דין, - הרי דבר זה כבר סיבה מספקת להחליט על הזמנה.

אני חושב שאין צורך לחייב עוד פעם בטובעה, כי החיוב הקודם לא ניתן בלי טובעה או בלי הודעת הנאטם עצמו. טובעה כזו, שהוזה רק כמסול; זה כרוך בסדורים, כמו הזמנת שוטר ועוד.

לדעתי, אפשר יהיה לוטר ספסק דין של בית משפט, זהו בטחון הרבה יותר גדול מאשר טובעה.

המקרה של סעיף 8: קצין הטבחן אין שלא יסתדר אם הנער או עם המבוגר, יפנה אותו טוב לטופס על סנת להחליט מה לעשות אתו. בדרך כלל, לא רוצים לאסור את הנתון בטבחן אלא, להזמין אותו בצורה טכנית. החוק מכריח את קצין הטבחן, העפוס עבודה, לא רק לכתוב סכתב ועוד, אלא לבוא קודם לבית המשפט, ולהטבע שיט להביאו כחדש. אזי פקיד הטבחן כיום איננו מתם עסקן כפי שהיה קודם לכן בפקודת העבריינים 1942, אלא הוא פקיד שהוא בעצמו עבר את הבחינות שלו, הוא עומד תחת

מקומו של הממונה עליו, והוא צריך לדעת פתי לפנות לבית המטפס וכו'.
והיא, והיא נמצאת שנקצין עשה מה שעשה ללא כל ניסיון וללא התאמה כלשהי,
הרי הוא יקבל נזיפה מהממונה עליו.

טר טילונג:
אני מצטער שאני נוטה להחמיר. אני נוטה
סטוב לשים בריח בסקרים אלה. מאד יתכן
סקיט מיזה שהוא ניצוץ, כסו: "אני מסדר אותו". אינני אוסר שיש
לתת את כל המפטרות לקצין הטבחן, שהוא איננו כוח מסורתי. והוא אנו
אוסרים שזה לטובת האדם, ואזי האדם לא תמיד חושב שזה לטובתו.

אני הייתי מציע לא לחייב את התיקון
הזה.

היו"ר ב. גבניאל:
ביחס לשעיף 7, ברצוני לדעת:
מי כביש את הבגס בפני השופט, ומה
יש בידו אהם כדי להוכיח; על ספק מה פביאיים אותו בשבית?

ד"ר א. לבנה:
הפרוצדורה היא כזו: קוראים את הבגס
עוד פעם, מודיעים או השופט או הרטם; שביתן
פטק דין בגדו. הרטם יכול להודיע שיש סיבה לעיין מחדש בצו הטבחן.

טר בר אור:
ד"ר לבנה מצדין את מה שרצוי להיות, ולא
את הנועשה. הרטם לא עושה כלום; זאת
הצרה. אם היה הולך לפי שהטביר ד"ר לבנה, כי אז מה טוב היה.

לפי החוק, הבגס טובה בסניה לבית המטפס
או על עבירה חדשה או על עבירה של הפרת תנאי.

ב. כצבלסון:
אף אני התרשמתי כפי שהרטם היושב-ראש
מהסודות בהם נמצאים פעוטים כולה. בעצם,
השופט לנוער צריך להיות האינטנציה הגבוהה של חיבון הילדים האלה
שנתקלים בקטיים.

כל ענין הטבועה וכו' - לא ברורים לי;
אני שני ברמה לי מאד, שינוי הפרוצדורה הזו, אני אוסרת שינוי הצד
החיצוני. אני, לשל, התרשמתי פצורת עבודתו של השופט, ומאד שני
התרשמתי מחיצוניותו של בית המטפס. כגון הייתי מקצרת את הדרך בזה
שהייתי אוסרת - ללא טבועה. ארחיק לכת ואוסר, כי בעתיד, הבאת אלה
נער בגיל 9 בפני שופט, יהיה זעזוע.

היו"ר ב. גבניאל:
דברי חברת הכנסת כצבלסון מעניינים מאד.
וסדוע לא נקל בענין זה?

טר גלט:
אני טוב מבקש ואוסר, כי אנו דנים בחוק
לגבי צעירים וגם לגבי מבוגרים.

סעיף 7 מדבר על סקרה שבעברה עבירה ולא
של הפרת תנאי. מסור לשופט להוציא הזמנה מבלי שהוא יהיה מסוכנע
שהגיש הרשע. אם כן, סדוע להרבות בשבועות?

היו"ר ב. טבניאל:

אני חוזר לאלומינציות שלך: בגדר של
טבוגר, אזי הוא חוטט רגיל. ועוד: במקרה
שנעברה עבירה, הרי הטופט לא יזמין. לעומת זאת, אינני מוכן לסגת
מהעמדה שבמקרה ולא עמד בתנאים וכו'. במקרה זה אני מציע, למחוק את
החובה להצהיר בטבועה.

ה ו ח ל ט

בסעיף 7 -

(א) בסעיף קטן (1), לאחר המלים "עבירה
טבועה בטעה שעמד צו הטבחן בתקפו" ייווספו
מלים אלה "או שניתן עליו צו לפי סעיף 18
לפקודת העבריינים הצעירים, 1937 (2) בגלל
עבירה כאמור, אף אם לא נתחייב בדין",
בתנאי הטבוגר ייטחקו המלים "הזמנה כזאת או";

(ב) בסעיף קטן (3), לאחר המלים "שעבר אותה
בעמוד צו הטבחן בתקפו" ייווספו מלים אלה:

"או נתן עליו צו לפי סעיף 18 לפקודת
העבריינים הצעירים, 1937, בגלל עבירה
כאמור, אף בלי שחייבו בדין";

(ג) בסעיף קטן (4), במקום המלים "נתחייב
בדין על עבירה בעמוד צו טבחן בתקפו" יבואו
המלים "נתחייב בדין על עבירה שעבר אותה
בעוד צו הטבחן בתקפו, או שניתן עליו צו
לפי סעיף 18 לפקודת העבריינים הצעירים,
1937, בגלל עבירה כאמור, אף אם נתחייב
בדין";

למחוק סעיף 8.

ה ו ח ל ט

לקבל סעיף 9.

ה ו ח ל ט

בסעיף 9, אחרי סעיף קטן (2), להכניס קטן
זה: "(3) צו טבחן לפיו שוחרר אדם למבחן
בלי שחייב בדין, לא יגדור אחריו את
תוצאות החיוב בדין לכל ענין אם אין כוונה
אחרת מטעמת ספקודה זו או טכל דין אחר".

כ ו ח ל ט

סר בר אור:
סעיף 10: טוב במה כמן הגבלה לקיום
בית מטפס לנוער. צו הטבחן מופיע
פעמיים בחוק, והוא מופיע כאחד מדרכי הטיפול, ובהזדמנות זו אנו מסוויים
את הפרוצדורה בשני המקרים. כי למי הפצב הקיים מצטרך להוכיח טחדט
את המקרה. התקון הוא "תהיה רטיה לחיוב בדין או לצו כאמור".

לקבל סעיף 10.

ה ו ח ל ט

לקבל סעיף 11.

ה ו ח ל ט

לבטל סעיף קטן (2) שבסעיף 14.

ה ו ח ל ט

סר בר אור:
מסקה ד' בסעיף 37: כל הסעיף 37 ייטחק,
אך המטטלה מבקטת את התקון הזה כי הוא
טבטט את העקרון החטוב של הטבחן. אנו רוצים למחוק את שיטת הטבחן עד
אשר יוצט החוק החדט.

ה ו ח ל ט

למחוק פסקה (ו) בסעיף 37.

ה ו ח ל ט

שהוראות סעיף 1(4) - הוראות מעבר -
יחולו גם על צו טבחן שביתן לפני תחילת
תקפו של חוק זה.

היו"ר ב. מבניאל:

אני מציע שנעשה בירור כללי בחוק זה
בישיבה הבאה.

ועתה, נשמע היו"ח מפי יושבת-ראש ועדת
השנה לענייני מוסדות ילדים במעברות ושכונני עולים.

ד. נצר:

בהתאם לפרוטוקול סיום 17.11.53, הוקמה
ועדת משנה בת 3 חברים, לצורך בירור
בעיית מוסדות הילדים במעברות וישובי עולים. חברי הוועדה היו:
שרה פפרית, בת-שבע כצנלסון ואנכי; לוועדה זו הוזמנו באי-כח משרד
האוצר ומשרד הסעד. קיימנו שתי ישיבות בהן ביררנו את היקף הבעיה,
מספר הילדים, התקציב ושמר סיני מפשרויות. נציג משרד האוצר, סר ארנון,
צייין בין יתר דבריו, כי הסכמות חברות הוועדה היו למועילות, משום שעד
כה לא ידעו ולא כלום על בעיה זו. ובכדי לפצוא פתרון לבעיה זו, לקחו
על עצמם שני הנציגים לברר את האפשרויות.

אני ממחה להביא בפניכם מסקנות חיוביות,
אם כי לא בטלוג ההיקף, אך הן משביעות רצון. נתקבלה תוספת של 1200
ילד בכל המוסדות היוטיים. אהמול קבלנו 600 ילד למעונות יום וגני
ילדים. כל הילדים הוחזרו. למעשה, הוחזרו הילדים כאשתקד, וזאת עד גמר
שנת התקציב הזו.

(ב) ארגוני הנשים קבלו זכוי, וזאת גם

כן באשורו של משרד האוצר.

ברצוני לציין את היחס האוהד שפצאנו מצד
משרד האוצר, ונעשה הכל על ידם על סנת לפלא את הדרישות שלנו. הבענו כטובן,
את צערנו שלא נתפלגו כל דרישותינו. כמו כן, הסגנו התחייבות מצד ארגוני
הנשים לפלא את מה שהוטל עליהם.

היו"ר ב. מבניאל:

זהו הישג בטביל כולנו. אני מציע
שבחליף כסה דעות על עניין זה, על סנת
שנדע על מה אנו מודים גם לאוצר וגם לארגוני הנשים.

ה ו ח ל ט

להמשיך בהחלפת דברים על היו"ח בענייני
מוסדות ילדים ושכונני עולים בישיבה הבאה.